

ילדים מוזרים

כמה ילדים ממש באו ושאלו אותי למה אני כל הזמן מסתובבת עם ה"מעוות". ילדים שאפילו לא ממש מכירים אותו. אם הם היו מכירים אותו, הם לא היו קוראים לו ככה.

"כי הוא ילד נחמד!" אני תמיד עונה. "ותפסיקו לקרוא לו ככה."
"את קדושה, סאמר," אמרה לי הימנה צ'ין לפני כמה ימים. "אני לא הייתי מסוגלת לעשות מה שאת עושה."
"זה לא כזה סיפור," עניתי לה בכנות.

"תגידי," שאלה אותי שרלוט קודי, "מר פלוצקר ביקש ממך שתהיי חברה שלו?"

"לא," עניתי. "אני חברה שלו כי אני רוצה להיות חברה שלו."
מי חשב שהישיבה שלי עם אוגוסט פולמן בהפסקות צהריים תהיה כזה סיפור? אנשים מתנהגים כאילו זה הדבר הכי מוזר בעולם. זה מוזר כמה מוזרים ילדים יכולים להיות.

ביום הראשון ישבתי לידו כי ריחמתי עליו. זה הכל. הוא ישב לו שם, עם המראה המוזר שלו, בבית ספר חדש לגמרי. אף אחד לא דיבר איתו. כולם נעצו בו מבטים. כל הבנות בשולחן שלי התלחשו עליו. הוא לא היה התלמיד החדש היחיד בביצ'ר, אבל הוא היה היחיד שכולם דיברו עליו. ג'וליאן המציא לו אז את הכינוי "הזומבי", וכולם התחילו לקרוא לו ככה. "ראית כבר את הזומבי?" דברים כאלה מתפשטים בשנייה. ואוגוסט ידע את זה. להיות התלמיד החדש זה קשה בכל מקרה, גם אם יש לך פרצוף נורמלי. אז תארו לכם איך עוברים את זה עם פרצוף כמו שלו.

אז אני פשוט ניגשתי אליו והתיישבתי לידו. לא כזה סיפור. הלוואי שאנשים יפסיקו לעשות מזה עניין.

הוא בסך הכל ילד. הילד הכי מוזר למראה שראיתי אי פעם, נכון. אבל בסך הכל ילד.